

Antoni Sagarra i Mas
AE Talaia

Montserrat: el camí del Pont

Trobar un recorregut interessant, inèdit per a nosaltres que ja creïem que comencem a conèixer prou bé la muntanya, i sortejar els vessants calcinats pels gravíssims incendis (1986 i 1994), és el repte que cada any ens proposem. L'itinerari del camí del Pont ens menarà a la falda de la muntanya, vora la Vinyanova (Collbató). Indefugiblement, des de la plaça Abat Oliba (706 m) hem de fer un trajecte d'aproximació remuntant el torrent de Santa Maria fins al pla dels Ocells i, des d'aquí, per un costerut corriol fins al camí que va de Sant Joan a Sant Jeroni. Avancem una estona cap al cim més alt. En un collet secundari trobem, a l'E, l'inici del camí descendent ben definit per un pal indicador: Camí del Pont (Collbató 1h 45').

Perdem alçada amb celeritat, bé sigui per dins de l'esclarissat alzinar que ha sobreviscut a la persistent secada de l'any passat, o bé per damunt d'aeris rocallsos que proporcionen unes alternatives impressionants al paisatge que es contempla de la regió de Sant Jeroni i del clot de la Sajolida. Tot seguit abastem un collet refusant en aquesta ocasió el trencall de la dreta que ens menaria al proper clot de la Sajolida. Declinem per l'altra opció davallant en curtes giragoneses i mantenint davant nostre les agulles dels Pollegons. Assíduament anem trobant cirerrers d'arboç i abundant te de roca.

Un altre encreuament vora una gran alzina. Deixem a l'E el corriol que mena al coll dels Pollegons, per la cova de la Murde-

la. Seguim, doncs, el senderó descendent fins a travessar una canaleta; la mateixa vegetació, cada cop més tofuda, ens ho adverteix: el camí descriu curtes ziga-zagues que aminoren el pendent i traça un bell i sorprenent itinerari recolzat des de temps immemorial en alguns murs de paret seca que hom obrà de manera assenyada i que es conserven encara en bon estat, doncs, el camí antany era utilitzat per a proveir el restaurant de Sant Jeroni des de Collbató. Immersos en aquest ambient hi ha una certa timidesa de confessar el nostre pensament i això ens priva d'expressar-nos obertament: per a les sensacions del que es veu i del que se sent no hi pot haver el mateix llenguatge que fem servir a diari, ens sentim traslladats en un altre món, un paradís sense control del temps ni de l'espai.

Tancat aquest capítol, el barranc s'obre en una perspectiva immensa. Les parets rocalloses, encara properes, dels serrats de la Vinyanova (D) i dels Pollegons (E) van obrint-se a poc a poc i, a baix, en la planura, una espessa pineda d'un verd exuberant s'avantposa al cultiu d'oliveres. Sota la paret occidental del serrat dels Pollegons fem marrada per atansar-nos al pont natural que precisament dona nom al torrent i al camí. És una enorme roca després damunt el barranc, que s'escola pel davall; dessota aquesta mole hom ha tingut l'instint d'anar trencant la munió d'estalactites que després de molts segles el

temps i l'aigua havien tingut la paciència de desenvolupar.

El camí esdevé més aeri pel marge esquerre del torrent aprofitant algun sortint rocós com a mirador natural per a observar aquesta imatge idíl·lica que capta l'apassionat excursionista. De cara amunt veiem, ara sí, el bloc de pedra que determina el Pont i tot el rosari de canals que davallen de la serra. A la fi el corriol acaba entrant en una zona més plana, ben protegit per la pineda; un contrast que sorprèn el caminant que ara encaixa un camí ample i molt ombrívol sota l'arboreda. Una estona després decantem a la dreta fins a abastar la propera masia de la Vinyanova (465 m), un edifici que en altre temps serví de casa de repòs per als monjos; destruït durant la Guerra del Francès, fou reconstruït amb poc criteri però que manté tota la rusticitat d'una època ja passada. No disposa d'electricitat però, si ho demanes et saben preparar un dinar de conveniències que satisfà l'excursionista més exigent... •

Montserrat

